

Eftertryk forbydes.

Biograf-Theatret

→ Vimmelskaftet 47 ←

PROGRAM

Den kære Afdøde.

Den forsvundne Kunstmaler og hans efterladte Værker. Et Lystspil fra det moderne København.

Hovedpersonerne:

Kunstmaler Otto Bang	Hr. Robert Dinesen.
Hans Ven	Hr. Lauritz Olsen.
Hans Hustru	Fru Karen Lund.
Kunstmæcenen	Hr. Fr. Jacobsen.
Kunsthandleren	Hr. Fred. Christensen.
En Journalist	Hr. Boesen.

Der er Smalhans i Otto Bangs Hjem oppe paa Kvisten inde i den gamle By. Som saa mangen en fattig Kunstner har han begaet den Letsindighed at gifte sig og sætte Bo uden at eje noget at sætte Bo for og uden at have Udsigter til at kunne forsørge en Familie. Han har i et Par Aar siddet og hakket sig igennem en saare kummerlig Tilværelse, daglig pint og plaget af Bekymringer for Udkommet til Konen, det lille Barn og sig selv.

Nu er han paa Veje til at opgive Humøret. Spisekamret er tomt, der er hverken at bide eller brænde i Huset og forgæves har hans Hustru vandret fra den ene Kunsthandler til den anden uden at kunne faa afhændet blot et af de Malerier, han har skabt i sit Ansigs Sved. »Otto Bang?« »Hvem kender hans Navn? Har han udstillet paa Charlottenborg? Eller hvor?« — Nej, der er ingen, der har Lyst til Billeder af en ukendt og navnløs Kunstner — altsaa heller ingen Kunsthandler, der føler Trang til at stikke Penge, er det end aldrig saa faa, i hans Billeder!«

Saa er det, Otto Bang i sin Desperation faar en genial Idé.

Han har saa ofte læst i Romaner og i Aviserne om fattige Kunstnere, der vandt Ære og Berømmelse efter deres Død, og hvis Billeder den Dag, — men ogsaa først den Dag — da de tre Alen Jord ude paa Kirkegaarden lukkede sig over Kunstneren, fra værdiløst Makværk blev forvandlet til »sand og dyrt betalt Kunst«.

Og Otto Bang beslutter at vove Eksperimentet for sit eget Vedkommende.

Han forlader Hjemmet, efterladende en kort Skrivelse til Hustruen, hvori han i en Form, der ikke er til at misforstaa — eller rettere netop kan misforstaaas — fortæller hende, at han ikke kan udholde Livet mere, men beder hende paa egen Haand forsøge at klare sig med Barnet. Og saa gemmer han sig i en af Sømandsknejperne nede ved Havnen, hvor han véd, at ingen vil falde paa at søge ham, og hvor han tjener til Livets Ophold ved at tatovere Navne og Figurer paa Armene af Søfolk.

Hjemme paa Kunstnerkvisten vækker hans Forsvinden naturligvis den største Fortvivelse. Hans Hustru er ved at synke sammen under Skæbnens grusomme Slag. Men snart vender alt sig til det bedre.....

En smart og varmhjærtet Journalist, der tilfældig som Reporter kommer tilstede i Atelieret og her ser den bitre Nød kigge frem af hver Krog, benytter sin Avis til at lede Offentlighedens Opmerksomhed hen paa »den afdøde, talentfulde Kunstner Otto Bangs Enke og Barn« og samtidig slaar han til Lyd for »al den prægtige, men hidtil ganske upaaagtede Kunst, der hænger hjemme paa den fattige Kvist, men som fortjente en bedre Skæbne«.

Efter denne mesterlige Reklame bestormes Kvisten bogstaveligt. Gamle Damer møder op med Pengebidrag til den ulykkelige Enke, og Kunstelskere, deriblandt selve Stadens største og mest rundhaandede Mæcen kommer og etablerer en ligefrem Auktionskrig for at blive Ejere af et eller flere af »Otto Bangs Værker«!

Snart sidder Fru Bang i Velvære til op over begge Ørene. Komodeskuffen bugner af Penge og Bordet under Aarstidens fineste Retter og de kostbareste Vine — kun *Væggene er tomme* — fuldkommen raserede for Billeder!

Og én Ting til bør bemærkes: Fruen sidder ikke mere ene med sin Sorg. Otto Bangs »bedste Ven«, der før tappert delte hans Nød med ham, har nu meldt sig som opvartende Kavaler hos hans »Enke«, øjensynlig beredt til at gaa ind i det velhavende Parti, naar Sørgeaaret er til Ende.....

Da staar Otto Bang en Dag pludselig paany i sit Hjem!

Gennem Avisernes Beretninger har han nede i sit Kælderskjul kunnet følge hele Begivenhedernes Gang. Og da Komedien nu er ført til Ende, med andre Ord: da han forstaar, at alle hans Billeder lige til de mindste Skitser er realiserede, da vender han hjem og »melder sig« for at være sig selv — »den kære Afdøde«!

Naa — noteres maa det, at den Eneste, der ikke bliver glad ved Gensynet, er Vennen, som hurtigst muligt maa væk fra det bugnende Bord. Ellers er baade Kone og Barn selvfolgelig jublende glade ved at faa Fa'er, som de troede død og borte, hjem igen.....

.....tilmed som en berømt Maler, hvis fremtidige Arbejder har Kurs jævnsides med de virkelig store Kunstneres!

Vilde Dyr i Fangenskab.

Luftens og Urskovens Konger bag Jærtremmer.

Har Du aldrig staaet ude i Zoologisk Have foran et af Tremmebarene, der gemmer en Kongeørn, en Løve, en Tiger eller et andet af Luftens eller Jordens frieste Væsner, spærret inde som Tugthusfanger paa Livstid.

Har Du gjort det — og det har vel de fleste af os — da har Du nok følt et Sting i dit Hjerte ved den Sammenligning, man uvilkaarlig tvinges til at gøre i Tankerne.... mellem Dyret, som det lever ovre i Djunglekrattet i ubunden Frihed, eller Fuglen, der svinger sig stolt og fri over Bjærgtinderne, og saa Løven, der ligger derinde bag Tremmerne, eller Ørnen, der sidder der paa sin Pind, begge live sløve, lige dvaske — lige fattige i deres Fængsler.

Men se paa de Vilddyr, vi her viser Dig. Ogsaa de er Fanger; ogsaa de lever deres Liv bag Jærn og Slaa.... men Ørnen har Rum til at spile sine Vinger til Flugt i det taarnhøje Bur, og Løven kan boltre sig i Spring over Klipperne, som den kunde det, før den blev Fange, saa stort er dens Fængsel bygget.

De er Fanger vel — men man har ikke taget Drømmene om Fortidens Frihed fra dem. Derfor ligner de endnu *vilde Dyr*.... ikke udstoppede.....

En Frelse fra Himlen.

Den lille Pige med Hunden. Et Skuespil om en Menneskesjæls Redning.

John Mason sidder alene i sin Stue i det gamle aristokratiske Hjem — alene med sine tunge Tanker.

Han er knap fyldt de Tredive Aar, og dog er han træt af Livet, bedrøvet til Døden. Hans Hustru gik bort fra ham i en epidemisk Feber, og kort efter tog Manden med Leen ogsaa hans lille Datter, deres eneste Barn. Nu er han alene, midt i sin Rigdom en ensom Mand, hvis Liv — saa synes det ham — hverken har Maal eller Med mere.

Kun hans gamle Moder binder ham endnu til Tilværelsen. Og hende er det, der holder hans Haand tilbage den Aften, da den store Fortvivlelse overvælder ham, og han i afmægtig Utilregnelighed løfter Revolveren mod sin Tinding for paa Trods af alle himmelske Love at gøre en Ende paa det Liv, han ikke mere kan udholde at leve .....

Senere gaar John Mason om som en mærket Mand — som en Søvngænger, ufølsom for næsten alt, hvad der foregaar om ham, tavs og indesluttet som en Mand, der har sagt al Livets Glæde Farvel og ikke ved den Sorg mere, der kunde faa hans Hjerte til at skælve.

I et lille Hus ude i Byens Udkant boer den gamle Jomfru Berner. Hun havde en Gang i Ungdommens Vaar en Kærlighedshistorie, der gik itu mellem Hænderne paa hende. Hun led den bitreste Skuffelse, en ung Kvinde kan lide. Og siden da blev hun den »Jomfru Berner«, som hele Byen nu har kendt i en Menneskealder — en stramstandet, sur, gammel Dame, der tripper rundt i sine Stuer mellem sine Blomster, men ellers ikke har hverken Pung eller Hjærte aaben for Nogen.

Hun er heller ingenlunde glad den Dag, da et Brev fortæller hende, at hendes Søster, der sad Enke, pludselig er død, og at hun er nødsaget til at tage hendes lille Datter til sig, saafremt hun ikke vil se Barnet anbragt under Fattigvæsenets Forsorg. Jomfru Berner opfylder ganske vist sin Pligt som Menneske og som Søster — men det er intet Paradis, den lille Pige gaar ind til, da hun nogle Dage efter melder sig i det Hus, der efter Bestemmelsen skal være hendes fremtidige Hjem.

Helt galt bliver det, da den Gamle ser, at Pigen fører Hund med sig — en dejlig Colley, der har været hendes Legekammerat, fra hun laa i Vuggen, og som hun ikke i sine vildeste Tanker kunde tænke sig at skilles fra.

Dyret faar slet ikke Lov at komme ind i Stuerne. Dens trofaste, bedende Øjne rører ikke Jomfru Berner — ud med den paa Gangen, og endnu den Dag i Dag skal der en Plakat op paa Døren med Meddelelsen om at »En Hund er til Salg« — saa har det Æventyr formodentlig Ende.

Den lille Pige ved ikke sine levende Raad. Hun græder, som var hun pisket, men heller ikke hendes Taarer rører Tankens Stenhjærté — Barnet faar kun Knubs og onde Ord for sin Græden, og Hunden maa ud paa Gangen igen, hver Gang den fortvivlet og uforstaaende stikker sit Hovede ind gennem Dørsprækken.

Men da Tanten er gaaet ud paa sin Aftentur, faar den lille Pige travlit. Hun har set den Gamle male det skrækkelige Skilt og klisteret det op ude paa Husets Mur — og nu maler hun selv med store, ubehjælpsomme Barnebogstaver en ny Plakat med en helt ny Bekendtgørelse.

Den lyder, som følger:

»En lille Pige og en Hund er sammen billigt til Salgs!«

Og med den Plakat vandrer Pigebarnet og Hunden afsted fra det forhadte Hus — ud i Verden for at finde Lykken.

De finder Lykken, de To....

Ude i Skoven, der ligger tæt ved Byen, træffer de John Mason, Manden, der faa Timer i Forvejen sad Ansigt til Ansigt med Døden.

Hvileløs flakker han rundt derude i Ensomheden for at søge Fred for sin forpinte Sjæl. Han ser godt Barnet og Hunden, som de dør har sat sig til Ro ved Foden af en gammel Egestamme. Men han gaar dem slovt forbi.

Da fanges hans Blik af den besynderlige Plakat, Pigen bærer om Halsen. Han standser, læser Inskriptionen og.... forstaar saa, at der maa ligge noget bag, noget, han ved ikke hvad.

Han faar Barnet til at fortælle. Og hun fortæller, stødvis og ubehjælpsomt, medens Taarerne rinder ned ad hendes Kinder... om Moderen, som Vorherres Engle tog fra hende, om den slemme Tante, der pryglede hende, og om Hunden.... Hunden, som hun ikke maa faa Lov til at beholde mere.....

En Timestid senere træder John Mason ind i sin Stue igen. Han er ikke alene mere. Og det er ikke den samme John Mason, der før gik bort, efterat hans Moder havde vrystet Revolveren ud af hans Haand. Med Undren ser hun ham smile, hører ham le, og — hvad er dog dette? I hans store Lænestol ligger, tæt sammenslyngede i den inderligste Omfavnelse, en lille Pige og en Hund slumrende i sorgfri Søvn....

Det er John Masons nye Plejebørn.

To Væsner, der skal erstatte ham hvad han har mistet, og give ham Lyst til at leve Livet paany....

Knold og Tots nyeste Skarnsstreger. Flugten fra Skolestuen.

Der er stor Ballade i Kaptajn Woms idylliske Hjem: Ungerne, de to uvorne Kavallerer, Knold og Tot, har faaet et af de sædvanlige Anfald af Nykker og nægter rent ud at gaa i Skole i Dag. Madammen forsøger al sin Overtaleleseskunst — den nytter intet; og hun maa til sidst tilkalde Reserven, selve Kaptajnen, der paa staaende Fod tildeler sine Poder en af de sædvanlige »Omgange« og dernæst, bistaaet af sin utrættelige Styrmand, slæber dem afsted til Skolen, hvor de overantvorder dem til den gamle, bebrillede Pædagog, hvis tunge Lod i Livet det blev at meddele Knold og Tot og deres Kammerater Begyndelsesgrundene i den lavere Regnekunst.

Længe holder de to Knægte sig selvfolgelig ikke i Ro i Sklestuen. Deres Opfindsomhed med Hensyn til Løjer er jo vidunderlig. Og snart har de, uden at den nærsynede Lærer opdager det, ved Hjælp af et Brædt slaaet Bro fra Skolebordet, gennem det aabentstaaende vindue ud i Gaarden, ud til den lokkende Frihed. Og hele Klassen — paa nær den skikkelige Duks naturligvis — flygter gennem Vinduet.

Hvad Historien ender med, ved vores Tilskuere formodentlig, saa vi vil ikke foregræbe Sagen ved at fortælle mere....

NORDISK

RELEASES
FOR

JUNE 29th.

A POISONOUS LOVE

A SPLENDID DRAMA, WITH
REALLY WONDERFUL ACTING.

LENGTH . . . . . 1,043 ft.

HOW TO MAKE A REPUTATION.

A CLEVER SUBJECT, IN WHICH AN
ARTIST "DIES" IN ORDER TO LIVE.

LENGTH . . . . . 836 ft.

Released June 22nd.

THE THAMES.

A CHARMING LITTLE SCENIC.
PHOTOGRAPHY EXCELLENT.

LENGTH . . . . . 315 ft.

It will pay you to call and see these at our
Showroom. Now on View.

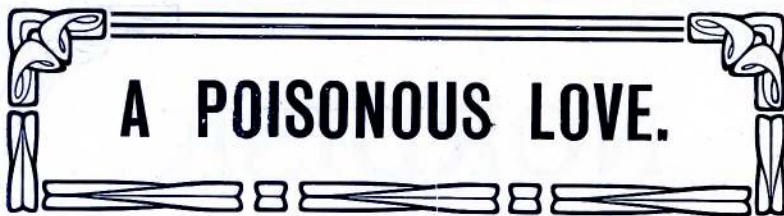

NORDISK FILMS CO.,

25, CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, W.C.

Phone—City 172.

Grams—"Norfilcom, London."

A POISONOUS LOVE.

A middle-aged professor of chemistry has his nephew, John, staying with him and his young wife, Mary. The professor leaves the table to get to work in his laboratory, and John and Mary retire to a sitting-room. Here John throws all sense of honour to the winds, and passionately declares his love for the professor's wife. She will have none of it at first, remembering she is a married woman, and that she owes faithfulness and allegiance to her husband. But John is persistent, and she finally gives way. They are locked in each other's arms, when the professor enters the room, unseen and unheard. So shocked is he by the sight of his wife in the arms of another man, that he silently returns to his laboratory, and gives vent to unmistakable signs of his great grief. In the depths of his heart he knows he cannot blame his wife, young as she is, for loving a younger man than himself. Soon after, John enters the laboratory, and we notice that his guilty conscience is troubling him. He inquires of the professor what it is in the test tube he is holding. The professor tells him it is a fast working poison. The wife now enters, but is sent out again by the professor, who follows her, leaving John alone in the laboratory. Mary tells the professor she only entered the laboratory to ask him about a little account, and he gives her a bank-note wherewith to settle it. That he loves his young wife very dearly is quite evident, but he cannot forget the scene he witnessed a short time previously, and slowly he makes his way back to the laboratory. During his absence, John, maddened by his love for Mary, has conceived the idea of getting the professor out of the way, and, with this end in view, pours some of the poison into a glass of drinking water. He has hardly completed this when the

professor enters. John prepares to leave, and goes to say farewell to Mary. In the meantime, the professor, suspicious of John, discovers the poisoned water. He pours some fresh water into another glass, and keeps both in readiness. Mary and John, deciding to confess their love for each other to the professor, enter the laboratory. The professor drinks of the pure water, and, watching John's face as he does so, his suspicions are confirmed. The professor then hands his wife the poisoned water; but this is too much for John, and as she is about to drink he stays her arm. John blurts out the confession of his evil designs, and Mary, horrified, gladly turns to the sheltering arms of the husband she truly loves, while John is ordered from the house.

THE WOMAN NEARLY LOST THE GOLD FOR THE DROSS—SHE WAS STOPPED JUST IN TIME. YOU ARE LOSING GOLD IF YOU DON'T HAVE A NORDISK IN YOUR PROGRAMME. YOU HAD BETTER WAKE UP IN TIME.

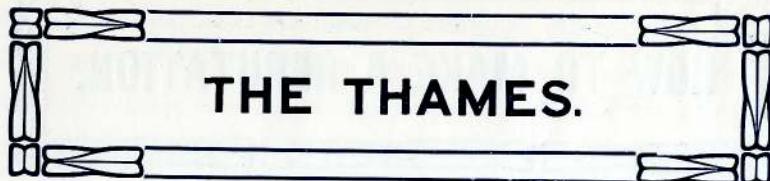

HOW TO MAKE A REPUTATION.

Philip Vernon, an artist, is having a hard struggle to keep the wolf from the door. There is no food in the house, and he sends his wife and little girl out to try to sell one of his paintings, but they meet with no success. While they are away, Philip has a desperate idea, and it no sooner strikes him that he sets to work to put it into execution. He writes to his wife, Clarice, that life is not worth living, and asks her to kiss his child good-bye. Leaving this note on a table, he goes out into the world. His wife and little girl return, and the former finds her husband's note, and reads it. She bursts into tears, and the frightened little child calls in the neighbours. One of these pays a visit to the

police station, and the news of the disappearance of Philip soon spreads. A journalist, on the lookout for copy, calls and interviews Clarice. In his study, a patron of art on the following day reads in his newspaper that the talented artist, Philip Vernon, has disappeared, and that an appeal is made for his wife and child. The notice in the papers has done its work, and, one after the other, wealthy sympathisers call, and soon Mrs. Vernon and the little child are in possession of a goodly sum, which has been realised by the sale of Philip's works. In the next scene Vernon is seen earning his living as a tatooist in a low-class bar. Picking up the paper, he reads that the young artist, Philip Vernon, who disappeared some time ago, was undoubtedly a genius. His object attained—that is to say, his reputation being now made—he thinks it about time to return to his wife, over whose joy at seeing her presumably lost husband return we must discreetly draw the veil.

THE ABOVE IS HOW AN ARTIST MADE HIS
REPUTATION. IF YOU WANT TO MAKE YOURS,
YOU MUST HAVE A NORDISK IN YOUR
PROGRAMME.

THE THAMES.

A charming little scenic this, taken amongst some of the most lovely scenery on the upper reaches of the river. We are enabled to see crowded launches setting off on their trips, the river at regatta time, with the racing, and the banks crowded with spectators, in all their summer glory, and, as a contrast, some beautiful little spots, where all is still and peaceful, except for the gentle murmur of the breeze through the trees.

Announcement Slides for these films can be obtained from the Tyler Apparatus Co., 11, Charing Cross Road, or direct from us.

A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI
KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

Der liebe Verstorbene.

Es geht dem jungen talentvollen Kunstmaler Otto Bang, so wie es so vielen andern gegangen ist - erst nach dem Tode den Ruhm und die Ehre zu erreichen, für die sie ihr ganzes Leben gekämpft haben. Eines Tages, als die Armut ihn besonders drückt, beschliesst er seiner Frau zu schreiben, dass er das Lebens müde ist, und für eine Zeit verschwinden will. Es geht gerade so, wie er es erwartet hat. Kaum haben die Zeitungen sein Verschwinden mitgeteilt, so strömen das Geld und die Anerkennung von allen Seiten über seine vermeintliche Witwe ein. Seine Bilder werden zu fabhaften Preisen verkauft; seinem Andenken wird gehuldigt, kurz: er gehört jetzt den Ersten der Nation.

Zu dieser Zeit kehrt Bang zurück. Freilich erregt auch "Der liebe Verstorbene" bei seiner Heimkehr Sensation, aber er wird von seiner Frau und kleinen Tochter mit der grössten Freude empfangen, und jetzt versteht er, dass das Leben der Mühe wert ist.

- - - o o O O o o - - -

NORDISK

RELEASES
FOR

JUNE 29th.

A POISONOUS LOVE

A SPLENDID DRAMA, WITH
REALLY WONDERFUL ACTING.

LENGTH = = = = 1,043 ft.

HOW TO MAKE A REPUTATION.

A CLEVER SUBJECT, IN WHICH AN
ARTIST "DIES" IN ORDER TO LIVE.

LENGTH = = = = = 836 ft.

Released June 22nd.

THE THAMES.

A CHARMING LITTLE SCENIC.
PHOTOGRAPHY EXCELLENT.

LENGTH = = = = = 315 ft.

It will pay you to call and see these at our
Showroom. Now on View.

NORDISK FILMS CO.,

25, CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, W.C.

'Phone—City 172.

'Grams—"Norfilcom, London."

A POISONOUS LOVE.

A middle-aged professor of chemistry has his nephew, John, staying with him and his young wife, Mary. The professor leaves the table to get to work in his laboratory, and John and Mary retire to a sitting-room. Here John throws all sense of honour to the winds, and passionately declares his love for the professor's wife. She will have none of it at first, remembering she is a married woman, and that she owes faithfulness and allegiance to her husband. But John is persistent, and she finally gives way. They are locked in each other's arms, when the professor enters the room, unseen and unheard. So shocked is he by the sight of his wife in the arms of another man, that he silently returns to his laboratory, and gives vent to unmistakable signs of his great grief. In the depths of his heart he knows he cannot blame his wife, young as she is, for loving a younger man than himself. Soon after, John enters the laboratory, and we notice that his guilty conscience is troubling him. He inquires of the professor what it is in the test tube he is holding. The professor tells him it is a fast working poison. The wife now enters, but is sent out again by the professor, who follows her, leaving John alone in the laboratory. Mary tells the professor she only entered the laboratory to ask him about a little account, and he gives her a bank-note wherewith to settle it. That he loves his young wife very dearly is quite evident, but he cannot forget the scene he witnessed a short time previously, and slowly he makes his way back to the laboratory. During his absence, John, maddened by his love for Mary, has conceived the idea of getting the professor out of the way, and, with this end in view, pours some of the poison into a glass of drinking water. He has hardly completed this when the

professor enters. John prepares to leave, and goes to say farewell to Mary. In the meantime, the professor, suspicious of John, discovers the poisoned water. He pours some fresh water into another glass, and keeps both in readiness. Mary and John, deciding to confess their love for each other to the professor, enter the laboratory. The professor drinks of the pure water, and, watching John's face as he does so, his suspicions are confirmed. The professor then hands his wife the poisoned water; but this is too much for John, and as she is about to drink he stays her arm. John blurts out the confession of his evil designs, and Mary, horrified, gladly turns to the sheltering arms of the husband she truly loves, while John is ordered from the house.

THE WOMAN NEARLY LOST THE GOLD FOR THE DROSS—SHE WAS STOPPED JUST IN TIME. YOU ARE LOSING GOLD IF YOU DON'T HAVE A NORDISK IN YOUR PROGRAMME. YOU HAD BETTER WAKE UP IN TIME.

HOW TO MAKE A REPUTATION.

Philip Vernon, an artist, is having a hard struggle to keep the wolf from the door. There is no food in the house, and he sends his wife and little girl out to try to sell one of his paintings, but they meet with no success. While they are away, Philip has a desperate idea, and it no sooner strikes him that he sets to work to put it into execution. He writes to his wife, Clarice, that life is not worth living, and asks her to kiss his child goodbye. Leaving this note on a table, he goes out into the world. His wife and little girl return, and the former finds her husband's note, and reads it. She bursts into tears, and the frightened little child calls in the neighbours. One of these pays a visit to the

police station, and the news of the disappearance of Philip soon spreads. A journalist, on the lookout for copy, calls and interviews Clarice. In his study, a patron of art on the following day reads in his newspaper that the talented artist, Philip Vernon, has disappeared, and that an appeal is made for his wife and child. The notice in the papers has done its work, and, one after the other, wealthy sympathisers call, and soon Mrs. Vernon and the little child are in possession of a goodly sum, which has been realised by the sale of Philip's works. In the next scene Vernon is seen earning his living as a tatooist in a low-class bar. Picking up the paper, he reads that the young artist, Philip Vernon, who disappeared some time ago, was undoubtedly a genius. His object attained—that is to say, his reputation being now made—he thinks it about time to return to his wife, over whose joy at seeing her presumably lost husband return we must discreetly draw the veil.

THE ABOVE IS HOW AN ARTIST MADE HIS
REPUTATION. IF YOU WANT TO MAKE YOURS,
YOU MUST HAVE A NORDISK IN YOUR
PROGRAMME.

THE THAMES.

A charming little scenic this, taken amongst some of the most lovely scenery on the upper reaches of the river. We are enabled to see crowded launches setting off on their trips, the river at regatta time, with the racing, and the banks crowded with spectators, in all their summer glory, and, as a contrast, some beautiful little spots, where all is still and peaceful, except for the gentle murmur of the breeze through the trees.

Announcement Slides for these films can be obtained from the Tyler Apparatus Co., 11, Charing Cross Road, or direct from us.

Den kære Afdøde.

Det gaar den unge talentfulde Maler, Otto Bang, som det er gaaet saa mange andre, først efter Døden har de erhvervet sig den Berømmelse og Hæder, som de et langt Liv igennem har kæmpet for. Men en Dag, da Fattigdommen piner Bang allermest, beslutter han at skrive til Konen, at han er ked af Livet, hvorpaa han sporløst forsvinder i nogen Tid. Det gaar, som han havde ventet. Aldrig saasnart har Aviserne bragt Meddelelse om hans mystiske Forsvinden, før Penge og Anerkendelse strømmer ind over hans formentlige Enke. Hans Billeder gaar til fordelagtige Priser, hans Minde hædres kort sagt, han hører nu til en af Nationens bedste Mænd. Paa dette Tidspunkt finder Bang det belejligt at vende tilbage til Livet, og selv om "Den kære Afdøde" i Øjeblikket vækker Sensation ved sin Tilbagekomst, modtages han dog med aabne Arme af sin Kone og sin lille Datter, og nu synes han først, at Livet er værd at leve.

Der liebe Verstorbene.

Es geht dem jungen talentvollen Kunstmaler Otte Bang, so wie es so vielen anderen gegangen ist - erst nach dem Tode den Ruhm und die Ehre zu erreichen, für die sie ihr ganzes Leben gekämpft haben. Eines Tages, als die Armut ihn besonders drückt, beschliesst er seiner Frau zu schreiben, dass er das Lebens müde ist, und für eine Zeit verschwinden will. Es geht gerade so, wie er es erwartet hat. Kaum haben die Zeitungen sein Verschwinden mitgeteilt, so strömen das Geld und die Anerkennung von allen Seiten über seine vermeintliche Witwe ein. Seine Bilder werden zu fabelhaften Preisen verkauft; seinem Andenken wird gehuldigt, kurz: er gehört jetzt den Ersten der Nation.

Zu dieser Zeit kehrt Bang zurück. Freilich erregt auch "Der liebe Verstorbene" bei seiner Heimkehr Sensation, aber er wird von seiner Frau und kleinen Tochter mit der grössten Freude empfangen, und jetzt versteht er, dass das Leben der Mühe wert ist.

- - - o o O O o o - - -

A/s NORDISK FILMS - KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

